A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2015. április 16.*

„Vámunió — Behozatali vámok utólagos beszedése — A Tajvanból származó glifozát behozatala — A behozatali vámok elengedésére irányuló, vámügynök által benyújtott kérelem — A 2913/92/EGK rendelet 239. cikke — Méltányossági kikötés — Különleges helyzet fennállása — A szabad forgalomba bocsátás céljából tett nyilatkozat — Hibás származási bizonyítványok — A súlyos gondatlanság fogalma — A vámelengedést indokolatlannak nyilvánító bizottsági határozat”

A T-576/11. sz. ügyben,

a **Schenker Customs Agency BV** (székhelye: Rotterdam [Hollandia], képviselik: J. Biermasz és A. Jansen ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: L. Keppenne és F. Wilman, később: A. Caeiros és B.-R. Killmann, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: Y. Van Gerven ügyvéd)

alperes ellen

a valamely különleges helyzetben a behozatali vámok elengedése indokoltságának hiányát megállapító, 2011. július 27-i C (2011) 5208 végleges bizottsági határozat megsemmisítése iránti kérelme (REM 01/2010. sz. ügy) tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács),

tagjai: S. Frimodt Nielsen elnök, F. Dehousse és A. M. Collins (előadó) bírák,

hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2014. november 19-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: holland.

Ítéletet

A jogvita előzményei

A glifozát behozatalára alkalmazandó dömpingellenes szabályok

1 A glifozát egy olyan anyag, amely a mezőgazdasági gyomtalanításban, valamint a városi és ipari területek karbantartása érdekében használt gyomirtó alapját képezi.

2 A Bizottság 1997. szeptember 4-i 1731/97/EK rendelete (HL L 243., 7. o.) a Kínai Népköztársaságból származó glifozát Európai Unióba történő behozatalára ideiglenes dömpingellenes vámot vetett ki.

3 A Kínai Népköztársaságból származó glifozát behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és az ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 1998. február 16-i 368/98/EK tanácsi rendelettel (HL L 47., 1. o.) e behozatalokra 24%-os végleges dömpingellenes vámot vetettek ki.

4 Az 1999. december 14-i levélben az Európai Közösségek Bizottsága a „kölcsönös jogsegély” keretében arról tájékoztatta a tagállamokat, hogy a glifozát Unióba történő behozatalával kapcsolatban esetleges szabálytalanságok fennállását gyanítja. A levél a belga vámhatóságok által továbbított, a Tajvanból származóként bejelentett, azonban valójában Kínából származó glifozát 1998 és 1999 közötti behozatalaira vonatkozó információkat tartalmazott. E levélben szerepeltek továbbá a francia vámhatóságok által továbbított, a glifozát olyan behozatalaira vonatkozó információk, amelyek esetében hibás vámtarifaszámot jelentettek be.

5 E levélben a Bizottság jelezte továbbá, hogy a glifozát világszintű termelésével kapcsolatos információk, valamint az e termék behozatalainak a beáramlására vonatkozó elemzés alapján felmerült részéről a gyanú, hogy a Kínában gyártott glifozátot olyan harmadik országokba szállították, amelyek – mivel azok glifozátot termelő országokként nem voltak ismertek – a glifozátot az Unióba olyan áron exportáló országokként tűntek fel, amely megfelelt a Kínában gyártott glifozát árának. Ezen információk alapozták meg az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) gyanúját azon lehetséges átrakodási vagy nem kielégítő feldolgozási műveletekkel kapcsolatban, amelyek Tajvanban, Thaiföldön, Szingapúrban és Malajziában történhettek.

6 A levél tartalmazott egy, a Belga Királyság és a Francia Köztársaság által közölt szabálytalanságokban részt vevő társaságokat magában foglaló listát, valamint egy, a Bizottság részéről a glifozát Unióba történő behozatalaival kapcsolatban felmerült gyanú tekintetében az Unióban letelepedett számos társaságot tartalmazó listát, amelyek között szerepelt a glifozátot importáló, jelen ügyben szóban forgó társaság.

7 Végül levelében a Bizottság arra kérte a tagállamokat, hogy legyenek éberek a glifozát behozatalait illetően, és végezzenek ellenőrzéseket az esetleges hamisított származási bizonyítványok felkutatása érdekében. Kérte továbbá a tagállamokat, hogy nyújtsák be számára a kereskedelmi és fuvarokmányok másolatait, valamint a Malajziából, Szingapúrból, Thaiföldről és Tajvanból származóként bejelentett glifozát behozatali műveleteire vonatkozó származási bizonyítványokat az 1998. és 1999. évek tekintetében.

8 A Bizottság, amelyhez a European Glyphosate Association 2001. március 26-án kérelmet nyújtott be, 2001. május 8-án elfogadta a Kínai Népköztársaságból származó glifozát behozatalára vonatkozó, a 368/98/EK tanácsi rendeletben előírt dömpingellenes intézkedéseknek a Malajziában vagy Tajvanban feladott glifozát behozatalával történő állítólagos megkerülésével kapcsolatos vizsgálat kezdeményezéséről, valamint e behozatal bejegyzési kötelezettségének előírásáról szóló 909/2001/EK rendeletet (HL L 127., 35. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 37. kötet, 249. o.).

9 A Bizottság vizsgálatának befejeztével az Európai Unió Tanácsa elfogadta a 368/98 rendelet által a Kínai Népköztársaságból származó glifozát behozatalára kivetett végleges dömpingellenes vámnak a Malajziában vagy Tajvanon feladott, Malajziából vagy Tajvanból származóként bejelentett vagy nem innen származóként bejelentett glifozát behozatalára való kiterjesztéséről, valamint egy malajziai és egy tajvani exportőr gyártóra vonatkozó vizsgálat megszüntetéséről szóló, 2002. január 28-i 163/2002/EK rendeletet (HL L 30., 1. o.).

A glifozát szabad forgalomba bocsátása céljából a Schenker Customs Agency által tett nyilatkozat

10 1999. február 19-e és 2001. július 19-e között a felperes, a Schenker Customs Agency BV mint vámügynök az Unióba behozott glifozát szabad forgalomba bocsátása céljából 52 nyilatkozatot nyújtott be a holland vámhatóságokhoz.

11 Közvetett képviselet alapján a felperes e nyilatkozatokat saját nevében a Biermann-Schenker L[da] társaság megrendelésére tette, amelynek a megbízója a glifozátot behozó, Portugáliában letelepedett szóban forgó importőr társaság (a továbbiakban: importőr) volt.

12 E nyilatkozatok mindegyikében a glifozát Tajvanból származóként volt feltüntetve. Az említett nyilatkozatokat többek között a tajvani kereskedelmi kamarák által kiállított származási bizonyítványok alapján tették, amelyek tanúsították az áru tajvani származását, és amelyeket az importőr adott át a felperesnek.

A portugál vámhatóságok által végzett ellenőrzések

13 A portugál vámhatóságok a Bizottság 1999. december 14-i, kölcsönös jogsegély keretében küldött tájékoztatását és azt követően, hogy a holland vámhatóságoktól információkat kaptak, helyszíni vizsgálatokat folytattak le, és az importőrtől, valamint annak a portugáliai ügynökeként eljáró Biermann-Schenker társaságtól információkat és dokumentumokat kértek.

14 Ezen ellenőrzéseket követően a portugál vámhatóságok megállapították egyrészt, hogy a szabad forgalomba bocsátás céljából tett, a felperes által benyújtott nyilatkozatokat alátámasztó tajvani származási bizonyítványok nem hitelesek, másrészt pedig azt, hogy léteznek olyan dokumentumok, amelyek jelzik, hogy az importőr tudott a behozott glifozát kínai származásáról. E megállapításokat szerepeltették a portugál vámhatóságok által készített, 2002. október 18-i jelentésben. E jelentést továbbították az OLAF-nak, amely azt 2002. november 8-án továbbküldte a holland vámhatóságoknak.

Az OLAF-misszió

15 Többek között a holland hatóságok kérelmére missziót hoztak létre. Ez az OLAF és bizonyos más tagállamok képviselőiből állt.

16 Az OLAF-misszió 2003. március 18-a és április 1-je között tartózkodott Tajvanon, az innen származóként bejelentett azon glifozát Unióba történő exportálásának a kivizsgálása céljából, amellyel kapcsolatban fennállt a gyanú, hogy Kínából származik. A misszió 2003. június 2-i jelentése megállapítja, hogy valójában Kínából származott az importőr által az Unióban behozott glifozát, amelynek a szabad forgalomba bocsátás céljából tett, a felperes által benyújtott nyilatkozatok Tajvant jelölték meg származási helyként.

17 A jelentésben előadják, hogy a glifozátot Kínából Hongkongon keresztül szállították a tajvani Kaohsziung kikötőjébe, ahonnan az áruk egy új fuvarlevéllel („bill of lading") és a tajvani kereskedelmi kamarától, valamint a tajvani kereskedelmi kamara – tajpeji kereskedelmi kamarától az áruk származására vonatkozó hamis nyilatkozatok alapján szerzett származási bizonyítványokkal az Unió felé vették az irányt.

A holland vámhatóságok által folytatott eljárás

18 2001. július 30-án, augusztus 3-án, november 30-án és december 14-én a holland vámhatóságok ellenőrzéseket végeztek a felperesnél. Ezek folyamán a vámhatóságok megállapították, hogy a vizsgált glifozátbehozatalok nagy része esetében az árut Kínában rakodták fel, és hajóval Tajvanon keresztül Rotterdamba (Hollandia) szállították.

19 Ezen ellenőrzések befejeztével a holland vámhatóságok megállapították, hogy a szóban forgó glifozát valójában kínai és nem tajvani, következésképpen kivetették rá a 368/98 rendeletben előírt dömpingellenes vámot. Az e megállapításokat összefoglaló jelentést a holland vámhatóságok 2002. február 21-én adták ki. E jelentésben szerepel többek között az, hogy az ellenőrzések lezárásáról 2002. február 11-én megbeszélést folytattak a felperes képviselőivel, és hogy amikor a vámellenőr e képviselőknek az ellenőrzések eredményeivel és azok lehetséges következményeivel, valamint a számukra e tekintetben javasolt módosításokkal kapcsolatos észrevételeit kérte, e képviselők nem válaszoltak jelezvén, hogy egy belső ellenőrzés eredményeit várják.

20 2002. február 13-án, május 2-án és július 2-án a holland vámhatóságok hét, összesen 1 696 303,17 eurós összeg beszedéséről szóló határozatot küldtek a felperesnek, amely összeg megfelelt azon glifozátbehozatalokra vonatkozó dömpingellenes vámoknak, amelyeknek a szabad forgalomba bocsátás céljából tett nyilatkozatait a felperes 1999. február 19-e és 2001. július 19-e között tette.

21 2002. december 9-én a felperes a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Vámkódex) 239. cikke alapján kérelmet nyújtott be a holland vámhatóságokhoz azon dömpingellenes vám elengedése iránt, amelynek a beszedését hozzá címezték. Ez utóbbiak 2004. szeptember 9-én megtagadták e vámelengedés megadását, és 2005. szeptember 6-án helyben hagyták ezen elutasítást.

22 A felperes a Rechtbank te Haarlem (harlemi kerületi bíróság, Hollandia) előtt keresetet indított e határozatokkal szemben, amely a 2006. december 4-i ítéleteivel helyben hagyta e határozatokat.

23 A felperes fellebbezést nyújtott be a harlemi kerületi bíróság ítéleteivel szemben a Gerechthof te Amsterdamhoz (amszterdami fellebbviteli bíróság, Hollandia). Az amszterdami fellebbviteli bíróság (vámtanács) a 2008. december 18-án hozott ítéleteiben megállapította, hogy a felperes helyzete hasonló a 2008. július 25-i C. A. S. kontra Bizottság ítélet (C-204/07 P, EBHT, EU:C:2008:446) alapjául szolgáló helyzethez, és hogy bár a felperes bizonyos tényezőket elhanyagolt, nem lehet felróni neki megtévesztést vagy súlyos gondatlanságot, e bíróság úgy vélte, hogy a vámelengedés iránti kérelmet a Vámkódex végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.; a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 905. cikke alapján továbbítani kell a Bizottsághoz. Az amszterdami fellebbviteli bíróság következésképpen a fellebbezést megalapozottnak nyilvánította, hatályon kívül helyezte a harlemi kerületi bíróság ítéleteit, valamint a vámhatóságoknak a vámelengedést elutasító vitatott határozatait, és arra kérte e hatóságokat, hogy az ügyet utalják a Bizottság elé.

24 A 2010. február 18-i levéllel a holland vámhatóságok a végrehajtási rendelet 905. cikke alapján az ügyet a Bizottsághoz utalták, és kérték, hogy döntse el azt a kérdést, hogy a Vámkódex 239. cikke alapján indokolt-e a felperestől követelt behozatali vámok elengedése.

25 A végrehajtási rendelet 906a. cikke alapján a Bizottság arról tájékoztatta a felperest, hogy kedvezőtlen döntést szándékozik hozni a behozatali vámok elengedésére vonatkozó kérelmével kapcsolatban, és kifogásait közölte a felperessel. A felperes az e kifogásokkal kapcsolatos észrevételeit 2011. június 1-jén nyújtotta be.

26 Észrevételeiben a felperes lényegében azzal érvel, hogy a holland és a tajvani hatóságoknak, valamint magának a Bizottságnak a magatartása őt a Vámkódex 239. cikk értelmében vett különleges helyzetbe helyezte. Ezenkívül a felperes vitatja a Bizottságnak a többek között a szállítás további költségeit feltüntető számlák és azon dokumentumok miatt fennálló súlyos gondatlanságra vonatkozó megállapításait, amelyek arra utalnak, hogy a glifozátrakományok a Kínai Népköztársaságból származnak.

A megtámadott határozat

27 A felperes és a holland vámhatóságok közötti több levélváltás és további információk szolgáltatását, valamint a végrehajtási rendelet 907. cikkében említett szakértői csoport vizsgálatát követően a Bizottság 2011. július 27-én elfogadta a valamely különleges helyzetben a behozatali vámok elengedése indokoltságának hiányát megállapító, C (2011) 5208 végleges határozatot (REM 01/2010. sz. ügy) (a továbbiakban: megtámadott határozat).

28 A megtámadott határozatban a Bizottság a Vámkódexnek a végrehajtási rendelet 905. cikkével összefüggésben értelmezett 239. cikkében előírt két feltételt vizsgált, vagyis egyrészt azt, hogy a megfizetésre kötelezett személynek különleges helyzetben kell lennie az ugyanazon tevékenységet gyakorló más gazdasági szereplőkhöz képest, másrészt pedig azt, hogy a megfizetésre kötelezett személy nem viselkedhet megtévesztően vagy tanúsíthat súlyos gondatlanságot a vámelengedés elérése érdekében.

29 Az első feltétellel kapcsolatban a Bizottság először is megállapította, hogy a felperes nem volt különleges helyzetben amiatt, hogy a tajvani hatóságok hibás származási bizonyítványokat állítottak ki, mivel a jelen ügy tényállása az uniós dömpingellenes vám területe alá tartozik, amelyben a harmadik országok hatóságai semmiféle hatáskörrel nem rendelkeznek. Másodszor a Bizottság úgy vélte, hogy a saját magatartása sem helyezte a felperest különleges helyzetbe, mivel nem volt kötelezettsége a fizetésre kötelezett személyeket olyan helyzetekre figyelmeztetni, mint amelyekről az alapügyben szó van. Ezenkívül a Bizottság jelezte, hogy 1999 decemberében tájékoztatta a tagállamokat arról, hogy részéről fennáll a glifozátbehozatallal kapcsolatos csalás gyanúja, és hogy 2003-ban az OLAF missziót küldött Tajvanba. Harmadszor a Bizottság megállapította, hogy a holland hatóságok magatartása nem helyezte a felperest különleges helyzetbe, amely hatóságoknak nem volt tényleges tudomása a glifozátbehozatalokra vonatkozó szabálytalanságokról azt megelőzően, hogy a szóban forgó behozatalok és a szabad forgalomba bocsátás céljából tett nyilatkozatok megtörténtek volna.

30 A második feltétellel kapcsolatban a Bizottság megjegyezte, hogy a jelen ügyben alkalmazandó jogszabály nem különösebben bonyolult. Ezenkívül jelezte, hogy a felperes viszonylag tapasztalt volt gyakorlott vámügynökként, aki a múltban már nyújtott be a glifozát – beleértve a Kínából származót is – behozatalai esetében szabad forgalomba bocsátás céljából tett más nyilatkozatokat. Egyébiránt a Bizottság úgy vélte, hogy a felperes nem tett meg minden szükséges intézkedést annak érdekében, hogy megbizonyosodjon az általa benyújtott nyilatkozatok helyességéről, mivel nem merült fel benne kétség a glifozát valódi származását illetően egyrészt azon számlák vonatkozásában, amelyeken jelezték, hogy a termék Shanghaiból (Kína) indult, másrészt pedig a tajvani kereskedelmi kamarák által kiállított származási bizonyítványokat megkérdőjelező inkoherencia tekintetében. Ezen tényezőket

figyelembe véve a Bizottság megállapította, hogy a felperes nem járt el olyan gondossággal, amelyet általában egy vámkezelésben hivatásosan eljáró személytől megkövetelnek, következésképpen pedig a vámelengedés megadásának a második feltétele nem teljesült a jelen ügyben.

31 Ilyen körülmények között a Bizottság úgy határozott, hogy nem indokolt a behozatali vámok kért elengedése.

Az eljárás és a felek kérelmei

32 A Törvényszék Hivatalához 2011. november 10-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

33 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele megváltozott, az előadó bírót a hatodik tanácshoz osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

34 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (hatodik tanács) a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott.

35 A Törvényszék a 2014. november 19-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.

36 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– állapítsa meg, hogy a követelt vámok elengedése indokolt;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

37 A tárgyaláson a Törvényszék által szóban feltett kérdésre adott válaszában a felperes elállt a második kereseti kérelemtől, amit a tárgyalásról készített jegyzőkönyvben is rögzítettek.

38 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

39 Keresetének alátámasztására a felperes hat jogalapot hoz fel. Az öt első jogalap a Vámkódex 239. cikkének a Bizottság által annyiban történő megsértésén alapul, amennyiben a Bizottság – mivel tévesen állapította meg, hogy a felperes nem volt különös helyzetben, és súlyos gondatlanságot tanúsított – tévesen határozott úgy, hogy a felperes által kért vámelengedés nem volt indokolt. A hatodik jogalapot a megtámadott határozat indokolásának annyiban fennálló hiányára alapítja, amennyiben a Bizottság nem veszi figyelembe a felperes által hivatkozott valamennyi tényt és körülményt.

A behozatali vámok elengedésének eljárására vonatkozó előzetes megjegyzések

40 Ki kell hangsúlyozni a Vámkódex 239. cikkében előírt mechanizmus azon kivételes jellegét, amelyet a végrehajtási rendelet 905. cikke pontosít és fejt ki.

41 A vámkódex 239. cikke szerint „a behozatali […] vámokat […] olyan helyzetekben is vissza lehet fizetni vagy el lehet engedni, amelyek olyan körülményekből adódnak, amelyeket nem az érintett személynek tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló hanyagság [helyesen: súlyos gondatlanság] okozott”.

42 E rendelkezést kifejti a végrehajtási rendelet 905. cikke, amely előírja, hogy a tagállam azon hatóságai, amelyek behozatali vámok elengedésére irányuló kérelmet kapnak, azt az előírt eljárásnak megfelelő elintézés céljából a Bizottsághoz utalják, ha „a kérelmet olyan bizonyítékok támasztják alá, amelyek a körülményekből eredő olyan különleges helyzetet képezhetnek, amelynek során az érintett személy részéről sem csalárd szándék, sem nyilvánvaló gondatlanság nem merülhet fel [helyesen: amelyek olyan körülményekből eredő különleges helyzetet képezhetnek, amelyek az érintett személy részéről sem megtévesztést, sem súlyos gondatlanságot nem vonnak maguk után]”.

43 A Bíróság már megállapította, hogy a behozatali vámok elengedésére vagy visszafizetésére irányuló eljárásnak a célja többek között a vámok utólagos megfizetésének azokra az esetekre való korlátozása, amelyekben az ilyen megfizetés indokolt, és összeegyeztethető az olyan alapelvekkel, mint a bizalomvédelem elve (lásd ebben az értelemben: 1999. november 11-i Söhl & Söhlke ítélet, C-48/98, EBHT, EU:C:1999:548, 54. pont; 2009. október 1-ji Agrar-Invest-Tatschl kontra Bizottság végzés, C-552/08 P, EBHT, EU:C:2009:605, 52. pont).

44 Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a vámok visszafizetésének vagy elengedésének e mechanizmusa egy általános méltányossági kikötésnek minősül, amely a rendkívüli helyzetek szabályozására irányul (lásd: 2006. november 30-i Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods kontra Bizottság ítélet, T-382/04, EU:T:2006:369, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Így a behozatali vámok visszatérítése vagy elengedése – amelyet csak bizonyos feltételek mellett és kifejezetten rögzített esetekben lehet engedélyezni – a behozatal és kivitel általános rendszere alóli kivételnek minősül, következésképpen az ilyen visszafizetést vagy engedményt előíró rendelkezéseket szigorúan kell értelmezni (2011. február 17-i Berel és társai ítélet, C-78/10, EBHT, EU:C:2011:93, 46. pont; lásd: a fent hivatkozott Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods kontra Bizottság ítélet, EU:T:2006:369 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 Ami a Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzet fennállására vonatkozó feltételt illeti, ez a helyzet akkor állapítható meg, ha az adott ügy körülményiből arra lehet következtetni, hogy a megfizetésre kötelezett személy az ugyanazon tevékenységet végző más gazdasági szereplőkhöz képest kivételes helyzetben van, és ha ilyen körülmények hiányában e személyt nem érte volna a behozatali vámok utólagos beszedéséhez kapcsolódó kár (lásd ebben az értelemben: 1999. február 25-i Trans-Ex-Import ítélet, C-86/97, EBHT, EU:C:1999:95, 22. pont; 1998. február 19-i Eyckeler & Malt kontra Bizottság ítélet, T-42/96, EBHT, EU:T:1998:40, 132. pont).

46 Ezenkívül annak meghatározása érdekében, hogy az adott ügy körülményei olyan különleges helyzetet teremtenek-e, amelyhez nem kapcsolódik az érintett személy részéről sem súlyos gondatlanság, sem megtévesztés, a Bizottságnak valamennyi releváns ténybeli információt figyelembe kell vennie (a behozatali vagy kiviteli vámok visszafizetéséről vagy elengedéséről szóló, 1979. július 2-i 1430/79/EGK tanácsi rendelet [HL L 175., 1. o.] 13. cikkének értelmezésével kapcsolatban lásd analógia útján: 2002. július 11-i Hyper kontra Bizottság ítélet, T-205/99, EBHT, EU:T:2002:189, 93. pont).

47 A fenti megállapítások fényében kell elemezni a felek által a jelen ügyben felhozott jogalapokat és érveket.

A Vámkódex 239. cikkének a megsértésére alapított első öt jogalapról

Valamely különleges helyzet fennállásáról

48 Első jogalapjával a felperes lényegében azzal érvel, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításával, hogy a felperes nem volt a Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzetben, mivel egyrészt a holland hatóságok előzetes meghallgatása nélkül adták ki a vámbeszedésről szóló határozatot, és késedelmesen végezték el a behozatali vámok importőrtől való beszedését, és másrészt mivel a felperes Hollandiában letelepedett olyan vámügynöki státusszal rendelkezett, akinek abban az időben *de facto* kötelezettsége volt a szóban forgó ügyfél közvetett képviseletében eljárni.

49 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az olyan méltányossági kikötés rendelkezéseinek, mint amelyet a Vámkódex 239. cikke és a végrehajtási rendelet 905. cikke előír, egyetlen célja annak lehetővé tétele, hogy bizonyos különleges körülmények fennállása esetén, és súlyos gondatlanság vagy megtévesztés hiányában a gazdasági szereplők mentesüljenek a rájuk kivetett vám megfizetése alól, nem pedig annak lehetővé tétele, hogy vitassák magát a vámtartozás fennállását vagy az arra vonatkozó eljárást. Ugyanis az uniós anyagi vámjog alkalmazása a nemzeti vámhatóságok kizárólagos hatáskörébe tartozik (1993. július 6-i CT Control [Rotterdam] és JCT Benelux kontra Bizottság ítélet, C-121/91 és C-122/91, EBHT, EU:C:1993:285, 45. pont). Az e hatóságok által elfogadott határozatok e jog alkalmazásában a Vámkódex 243. cikke alapján a nemzeti bíróságok előtt támadhatók meg, amelyek az EUMSZ 267. cikk alapján a Bírósághoz fordulhatnak (1998. július 16-i Kia Motors és Broekman Motorships kontra Bizottság ítélet, T-195/97, EBHT, EU:T:1998:181, 36. pont; 2005. szeptember 13-i Ricosmos kontra Bizottság ítélet, T-53/02, EBHT, EU:T:2005:311, 165. pont).

50 Így a fizetésre kötelezett személy, aki a végrehajtási rendelet 905. cikkében előírt eljárás befejezésével a Bizottság által elfogadott határozat megsemmisítését kéri, csak azon jogalapokra vagy érvekre hivatkozhat eredményesen, amelyek különleges helyzet fennállásának vagy a részéről súlyos gondatlanság vagy megtévesztés hiányának a bizonyítására irányulnak. A fizetésre kötelezett személy e határozatra tekintettel nem hozhat fel olyan jogalapokat vagy érveket, amelyek azon hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok határozatai jogszerűtlenségének a bizonyítására irányulnak, amelyek őt a vitatott vámok fizetésére kötelezik (lásd ebben az értelemben: 2012. február 28-i Schneider España de Informática kontra Bizottság végzés, T-153/10, EBHT, EU:T:2012:94, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 A jelen ügyben a felperes arra alapított érvelése, hogy a holland hatóságok anélkül címeztek részére beszedésről szóló határozatokat, hogy előzetesen lehetőséget biztosítottak volna számára arra, hogy észrevételeit ismertethesse, lényegében az e hatóságok által folytatott eljárás jogszerűségének, tehát az ezen eljárásból következő határozatoknak a vitatására irányul. Csupán annak a ténynek, hogy a felperes ezen érvet hozta fel a Bizottság előtt annak bizonyítására, hogy a Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzetben van, nincs következménye e tekintetben, mivel a végrehajtási rendelet 905. cikkében előírt eljárás keretében a Bizottságnak nincs hatásköre a nemzeti vámhatóságok határozatai jogszerűségének a vizsgálatára. Ebből következik, hogy az említett érvnek a jelen kereset keretében megtámadott határozattal szemben nem lehet helyt adni.

52 Egyébiránt a holland vámhatóságok által a felperes részére címzett beszedési határozatok csak ez utóbbi arról való tájékoztatásának minősülnek, hogy e hatóságok utólagosan könyvelésbe vettek egy fennálló vámtartozást, amely a Vámkódex 201. cikkének (2) bekezdése alapján a felperes által benyújtott nyilatkozatok elfogadása során merült fel. Ezenkívül a Vámkódex 201. cikkének (3) bekezdése alapján a felperes a teljes tartozás adósa volt, beleértve a behozatali vámokat is, amelyeket azért nem szedtek be, mert olyan nyilatkozatokat tettek, amelyek Tajvant tüntették fel a behozott glifozát származási országaként, miközben a valódi származási ország Kína volt, következésképpen pedig e termék dömpingellenes vám alá tartozott.

53 Így, mivel az utólagos ellenőrzések lehetővé tették annak megállapítását, hogy a dömpingellenes vámokat nem alkalmazták tévesen, a holland vámhatóságoknak főszabály szerint utólag be kell szedniük a behozatalkor meg nem fizetett vámokat (lásd analógia útján: 1996. május 14-i Faroe Seafood és társai ítélet, C-153/94 és C-204/94, EBHT, EU:C:1996:198, 16. pont).

54 Ezenkívül a felperesnél 2001. július 30-án, augusztus 3-án, november 30-án és december 14-én végzett ellenőrzések befejeztével a holland vámhatóságok által készített, 2002. február 21-i jelentésből kitűnik, hogy a vizsgálat lezárásáról 2002. február 11-én megbeszélést folytattak a felperes képviselőivel. E jelentésből továbbá kitűnik, hogy a vámellenőr felhívta a felperes képviselőit, hogy tegyenek észrevételeket, és hogy ez utóbbiak jelezték, hogy előzetesen belső vizsgálatot folytatnak. Az iratokból azonban kitűnik, hogy a vámellenőr kérdéseire a későbbiekben semmiféle választ nem továbbítottak a holland vámhatóságok részére.

55 A holland vámhatóságoknak az importőrre tekintettel kiadott határozatainak a késedelmes jellegére vonatkozó felperesi érveléssel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy az lényegében a holland vámhatóságok által hozott határozatok vitatására irányul, ami az anyagi vámjog alkalmazása és nem a végrehajtási rendelet 905. cikkében előírt eljárás alá tartozik, amellyel kapcsolatban a Bizottság rendelkezik hatáskörrel. Ezen érvelésnek ezért nem lehet helyt adni a jelen kereset keretében megtámadott határozat vitatása érdekében.

56 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy a Vámkódex 201. cikkének (3) bekezdése alapján a behozatali vámok megfizetésére kötelezett személy a nyilatkozattevő, és képviselet esetén az a személy is, akinek a nevében a vámáru-nyilatkozatot tették. Ráadásul a Vámkódex 213. cikke alapján, ha több személy felel ugyanazon vámtartozásért, egyetemlegesen felelősek e tartozás megfizetéséért. Így a holland vámhatóságoknak nem róható fel, hogy a beszedési határozatokat a felperessel mint vámügynökkel, következésképpen a vámtartozásért felelős személlyel szemben hozták. Nincs jelentősége annak, hogy a vámhatóságok utólag hoztak határozatokat az importőrrel szemben. Ami azt a tényt illeti, hogy az importőr anélkül ment csődbe, hogy a vámhatóságok beszedési határozatainak eleget tettek volna, és a felperes az importőr ellen fordulhatott volna, a vámügynöki tevékenység gyakorlásának szerves részét képező kockázatok közé tartozik. Ebből következik, hogy az importőrrel szembeni beszedési határozatok 2003-ban történő meghozatala és a felperes által e tekintetben hivatkozott körülmények nem hozhatják őt a Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzetbe.

57 Ami a felperes azon érvét illeti, miszerint az a tény, hogy a Hollandiában a vámügynökökre alkalmazandó rendszer szerint köteles volt az importőr közvetett képviselőjeként eljárni, őt különleges helyzetbe helyezte, meg kell állapítani, hogy az ilyen rendszer a hollandiai vámeljárásjog hatálya alá tartozik.

58 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a Vámkódex 5. cikkének (2) bekezdése alapján az e Kódexben megállapított cselekmények és alakiságok elvégzésére a vámhatóságok előtti képviselet lehet közvetlen, amikor a képviselő egy másik személy nevében és érdekében jár el, vagy közvetett, amikor a képviselő saját nevében, de egy másik személy érdekében jár el. Ugyanezen rendelkezés szerint a tagállamok előírhatják, hogy a területükön a vámáru-nyilatkozatokat olyan vámügynöknek kell tennie, aki üzleti tevékenységét ezen ország területén folytatja. Így a Hollandiában alkalmazandó rendszer, amely előírja mind a közvetlen, mind a közvetett képviseletet, maga a Vámkódex által a tagállamok számára biztosított lehetőségeken alapul. Mivel e rendszer, amely különös feltételeket ír elő, amikor a nyilatkozatokat az ebben az országban letelepedett vámügynök teszi, a Hollandiában letelepedett valamennyi vámügynökre alkalmazandó, a felperes nem hivatkozhat arra, hogy az őt a Vámkódex 239. cikke alapján különleges helyzetbe helyezte.

59 A fentiekben kifejtettekre tekintettel a felperes első jogalapját mint megalapozatlant el kell utasítani.

60 A második jogalap keretében a felperes lényegében azzal érvel, hogy a téves származási bizonyítványokat kiállító tajvani kereskedelmi kamarák magatartása őt különleges helyzetbe helyezte.

61 A Vámkódex 62. cikke alapján a nyilatkozattevőnek mellékelnie kell azokat a dokumentumokat és információkat, amelyek a releváns vámeljárás vámhatóságok általi alkalmazásához szükségesek, beleértve azt is, ha dömpingellenes vámot kell alkalmazni az áru eredete alapján.

62 E tekintetben emlékeztetni kell azon ítélkezési gyakorlatra, miszerint az azon származási bizonyítványok érvényességébe vetett bizalom, amelyek hamisnak, hamisítottnak vagy érvénytelennek bizonyulnak, önmagában nem minősül olyan különleges helyzetnek, amely igazolja a vámelengedést (2010. július 1-jei DSV Road kontra Bizottság végzés, C-358/09 P, EU:C:2010:398, 81. pont; lásd analógia útján: 1984. november 13-i Van Gend & Loos és Expeditiebedrijf Bosman kontra Bizottság ítélet, 98/83 és 230/83, EBHT, EU:C:1984:342, 13. pont; 2001. május 10-i Kaufring és társai kontra Bizottság ítélet, T-186/97, T-187/97, T-190/97-T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97–T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 és T-147/99, EBHT, EU:T:2001:133, 234. pont). Ugyanis az utólagos ellenőrzések nagy részét megfosztanák a hasznosságuktól, ha az ilyen bizonyítványok felhasználása önmagában igazolhatná a vámelengedés nyújtását. Az ellenkező megoldás elvenné a gazdasági szereplők igyekezetét és az államháztartásra olyan kockázatot hárítana, amelyet alapvetően a gazdasági szereplőknek kell viselniük (lásd ebben az értelemben: 1996. január 18-i SEIM-ítélet, C-446/93, EBHT, EU:C:1996:10, 45. pont).

63 Egyébiránt az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az a tény, hogy valamely tagállam vámhatóságai utólag szedik be a vámokat, ha a származási bizonyítványok az ezen ország hatóságai által végzett utólagos ellenőrzést követően érvénytelennek bizonyulnak, olyan rendes kereskedelmi kockázatnak minősül, amellyel valamennyi körültekintő és a szabályozás tekintetében tájékozott gazdasági szereplőnek számolnia kell (lásd analógia útján: Hyper kontra Bizottság ítélet, fenti 46. pont, EU:T:2002:189, 114. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

64 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy valamely bizottsági vagy tanácsi rendelettel harmadik országból származó termékekkel szemben kivetett dömpingellenes vámmal kapcsolatban e harmadik ország hatóságai semmiféleképpen nem vonhatók be az ilyen rendelet végrehajtásába, és nem tulajdoníthatók nekik semmiféle ellenőrzési vagy felügyeleti feladatok, és így a fizetésre kötelezett személy nem tekintheti e hatóságokat az ilyen uniós jogi szabályozás hatálya alá tartozó kérdések tekintetében „hatáskörrel” rendelkezőknek.

65 A jelen ügyben a felperes által tett nyilatkozatok Tajvant jelölik meg az importálandó glifozát származási országaként. A felperes a tajvani kereskedelmi kamarák által kibocsátott és számára az importőr által továbbított származási bizonyítványokra hivatkozik a célból, hogy e nyilatkozatokat a glifozát származását illetően alátámassza. A holland vámhatóságok által végzett utólagos ellenőrzéseket követően bebizonyosodott, hogy e bizonyítványok nem a behozott glifozát valódi származását tanúsítják. Márpedig az a tény, hogy e bizonyítványok érvénytelenek, nem tekinthető olyan körülménynek, amely a felperest különleges helyzetbe helyezi. Az a tény, hogy a nyilatkozattevő a vámhatóságok felé bejelentett áruk eredetének a megállapítása érdekében e bizonyítványokra támaszkodik, az ő választása annak érdekében, hogy eleget tegyen azon kötelezettségének, hogy a vámhatóságok felé bejelentse a behozatalok eredetét. E választás magában foglal olyan kockázatokat, amelyek a vámügynöki tevékenység szerves részét képezik, és amelyeket következésképpen a vámügynöknek és nem az államháztartásnak kell viselnie. Ha a felperes állításának megfelelően e körülményeket olyanoknak kellene tekinteni, mint amelyek a fizetésre kötelezett személyt olyan különleges helyzetbe helyezik, amely indokolja a dömpingellenes vámok elengedését, a gazdasági szereplőknek egyáltalán nem állna érdekükben, hogy megbizonyosodjanak a vámhatóságokhoz benyújtott nyilatkozatok és dokumentumok hitelességéről.

66 A fenti megállapításokat nem kérdőjelezhetik meg a felperes által hivatkozott bizottsági határozatok, amelyek egy preferenciális rendszer keretében megállapították, hogy a vámelengedést igazolta az, hogy valamely harmadik ország kimondottan e rendszer alapján jóváhagyott hatóságai több éven keresztül

hamis származási bizonyítványokat bocsátottak ki, anélkül hogy bármiféle utólagos ellenőrzés zajlott volna, és anélkül, hogy az importőrök, akik nem jártak el megtévesztően vagy gondatlanul, arról tudtak volna.

67 Ugyanis, amint a Bizottság a megtámadott határozatban helyesen megjegyezte, e határozatokat a preferenciális tarifális elbánási rendszer keretében hozták, és az azokban szereplő, a harmadik országok hatóságainak aktusaira vonatkozóan tett megállapítások nem alkalmazhatók a jelen ügy körülményeire, amelyek nem ilyen rendszer, hanem a dömpingellenes vámok alkalmazása alá tartoznak.

68 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben nem bizonyították, hogy mennyiben és milyen alapon tekinthetők az állítólag a szóban forgó származási bizonyítványokat kiállító kereskedelmi kamarák e tekintetben hatáskörrel rendelkező hatóságoknak.

69 Egyébiránt emlékeztetni kell azon ítélkezési gyakorlatra, miszerint a nem preferenciális rendszer keretében, beleértve a dömpingellenes vámok alkalmazásának esetét, semmiféle következtetést nem lehet levonni valamely bizonyítvány harmadik ország hatóságai által történő kiállításából a szóban forgó áruk nem preferenciális származását illetően (lásd ebben az értelemben: 2010. december 16-i HIT Trading és Berkman Forwarding kontra Bizottság ítélet, T-191/09, EU:T:2010:535, 43. pont).

70 A fenti megállapításokra tekintettel a felperes által hivatkozott második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

71 Harmadik jogalapjával a felperes lényegében azzal érvel, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy saját magatartása, amely a jelen ügyben végzett vizsgálatok tekintetében az összehangolási és felügyeleti kötelezettségei teljesítésének az elmulasztásából állt, a felperest nem helyezte a Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzetbe.

72 Meg kell jegyezni, hogy a 368/98 rendelet által előírt dömpingellenes vámok alkalmazása során, amely rendelet megkerülése alapot adott a holland vámhatóságok beszedési határozatainak a meghozatalára, a Bizottság hatáskörei korlátozottabbak, mint a felperes által hivatkozott C.A.S. kontra Bizottság ítélet (fenti 23. pont, EU:C:2008:446) alapját képező ügyben szóban forgó hatáskörök. Ebben az ügyben ugyanis a Bizottságot olyan különös kötelezettségek terhelték, amelyek egy harmadik országgal kötött társulási megállapodásból eredtek, amely számára azok tejesítése érdekében jogköröket is előírt. Márpedig a dömpingellenes vámok érintett behozatalokra való alkalmazásának a kötelezettsége alapvetően a tagállamok vámhatóságait terheli. Azonban általában a Szerződések és az Unió másodlagos jogának őreként és különösen az uniós vámjog alkalmazásának az ellenőrzésében játszott központi szerepében a Bizottságot terhelik az összehangolási és felügyeleti kötelezettségek, különösen az esetleges jogsértésekkel kapcsolatban végzett vizsgálatok keretében.

73 A jelen ügyben a Bizottság 1999. december 14-én kölcsönös jogsegély keretében mindenekelőtt közölte a tagállamokkal a Kínából származó glifozát behozatalai utáni dömpingellenes vámok megkerülésének a lehetőségére vonatkozóan rendelkezésére álló információkat.

74 Ezt követően, amint a fenti 13–15. pontban szerepel, a Bizottság többek között az OLAF útján segítette a holland és a portugál vámhatóságokat vizsgálataikban, összehangolva erőfeszítéseiket, beleértve a vizsgálatokból származó releváns információk számukra való továbbítását is. Ezen összehangolási munkálatok az OLAF vizsgálati missziójához vezettek, amely Tajvanba utazott.

75 Végül a Bizottság elfogadta a 909/2001 rendeletet, megindítva a Kínából származó glifozátra kivetett dömpingellenes vámok megkerülésére vonatkozó saját vizsgálatát. E vizsgálat befejezésével a Tanács elfogadta a 163/2002 rendeletet, amely a Kínából származó glifozátra alkalmazandó dömpingellenes vámokat kiterjesztette a Tajvanból és a Malajziából érkező glifozátbehozatalokra is.

76 Így a felperes állításával ellentétben a jelen ügy tényállásából kitűnik, hogy az eljárásokat a Bizottság hajtotta végre vagy fokozatosan az ő segítségével hajtották végre, és hogy az esetleges megkerülésre vonatkozó információkat a nemzeti hatóságok és az OLAF által végzett vizsgálatok különböző szakaszainak a befejeztével felfedték.

77 Ezenkívül hangsúlyozni kell, hogy a Bizottságra így rótt kötelezettségek között nem szerepel az, hogy az importőrökkel vagy a vámügynökökkel közölje azokat az információkat, amelyek a rendelkezésére állnak, sem pedig az, hogy tájékoztassa őket, ha kétsége merül fel az általuk végrehajtott ügyleteket illetően, amint ezt az ítélkezési gyakorlat is elismeri (lásd ebben az értelemben: Hyper kontra Bizottság ítélet, fenti 46. pont, EU:T:2002:189, 126. pont). Következésképpen a Bizottság a jelen ügyben alkalmazandó dömpingellenes vámokat előíró rendelet végrehajtása keretében eleget tett a felügyeleti és az összehangolási kötelezettségeinek.

78 Egyebekben nem vitatott, hogy a Bizottság azáltal indította el a kölcsönös jogsegély keretében a nemzeti hatóságok által végzett vizsgálatokat, hogy a tagállamoknak címzett 1999. december 14-i értesítésében továbbította azokat az információkat, amelyeket elszigetelt szabálytalanságokra vonatkozóan két tagállamtól kapott, valamint velük közölte az ezen időpontban a rendelkezésre álló információk alapján részéről felmerülő gyanút.

79 Az a tény, hogy a felperes 52 nyilatkozatot nyújtott be azt megelőzően, hogy a különböző nemzeti vizsgálatok és az OLAF vizsgálatai befejeződtek volna, nem tekinthető olyannak, mint amely miatt a jelen ügyben a Bizottság magatartása kifogásolható lenne.

80 Így a Bizottság helyesen állapította meg a megtámadott határozatban, hogy magatartása nem helyezte a felperest a Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzetbe.

81 Ezért a felperes által hivatkozott harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

82 Negyedik jogalapjában a felperes azzal érvel, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy őt nem helyezte különleges helyzetbe az, hogy a holland vámhatóságok késedelmesen reagáltak, és nem megfelelően működtek együtt a glifozátbehozatalokra vonatkozó vizsgálatokban.

83 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy ha a vámhatóságoknak nincs tényleges tudomásuk a behozatalokra vonatkozó szabálytalanságokról, és ha nem engedik e szabálytalanságokat szándékosan folytatódni a célból, hogy azokat minél hatékonyabban felszámolják, az a tény, hogy elfogadják az e behozatalokra vonatkozó nyilatkozatokat, nem helyezheti a fizetésre kötelezett személyt a Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzetbe (lásd ebben az értelemben: HIT Trading és Berkman Forwarding kontra Bizottság ítélet, fenti 69. pont, EU:T:2010:535, 101. és 102. pont).

84 A jelen ügyben először is a Bizottság 1999. december 14-i leveléből kitűnik, hogy ez utóbbi a belga és a francia hatóságok által szolgáltatott bizonyos általános információval és példákkal rendelkezett, amelyeket továbbított a tagállamoknak pontosan azért, hogy e hatóságok vizsgálatokat végezhessenek és feltárhassanak esetleges vámmegkerüléssel kapcsolatos ügyleteket.

85 Meg kell állapítani, hogy levelében a Bizottság felhívta a nemzeti hatóságokat arra, hogy legyenek éberek, és hogy gyűjtsenek további információkat. Mindazonáltal, bár a glifozátot importáló társaságok jegyzékét csatolták, e levél tartalma meghatározott társaságokra vonatkozóan nem foglalt magában kielégítően konkrét valószínűsítő körülményeket, amelyek igazolták volna, hogy a nemzeti hatóságok különös és azonnali intézkedéseket hozzanak tekintetükben vagy az e társaságok által végzett ügyletekkel szemben.

86 Másodszor a jelen ügyben nem társulási megállapodások keretében megállapított preferenciális rendszerekről vagy ügyletekről, vagy olyan szerződésekről van szó, amelyek olyan különös felügyeleti rendszereket határoznak meg, amelyeket az ilyen feladattal megbízott, hatáskörrel rendelkező hatóságoknak kell alkalmazniuk. Az általános rendszer alá tartozó olyan behozatalok keretében, amelyekre dömpingellenes vám alkalmazandó, valóban mind a Bizottságot, mind a nemzeti vámhatóságokat gondossági és az uniós jog alkalmazására irányuló felügyeleti kötelezettség terheli. Azonban az ilyen kötelezettség nem terjed ki arra, hogy olyan információk rendelkezésre állása esetén, mint amelyeket az 1999. december 14-i levél tartalmazott, a vámhatóságoknak az e levélben említett társaságokat illetően fizikai és szisztematikus ellenőrzéseket végezzenek minden olyan glifozátküldeménnyel kapcsolatban, amely az Unió vámterületére érkezik. A vámhatóságoknak az abban szereplő információk általános jellegére tekintettel nem volt kötelességük az említett társaságok figyelmeztetése sem.

87 A felperes azon állításával ellentétben, amelyben az 1999. szeptember 7-i De Haan-ítéletre (C-61/98, EBHT, EU:C:1999:393) hivatkozik, a jelen ügy tényállása nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a holland vámhatóságok a Bizottság 1999. december 14-i levelét követően pontos információkkal rendelkeztek a felperes által benyújtott nyilatkozatokban megállapított szabálytalanságokkal kapcsolatban, és hogy ez utóbbinak mégis szándékosan hagyták, hogy e nyilatkozatokat továbbra is benyújtsa. Egyébiránt ugyanezen ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a vámhatóságok, amelyeket tájékoztattak az esetleges csalásról, nem kötelesek figyelmeztetni a gazdasági szereplőt arra, hogy e csalás miatt vámfizetésre kötelezett személlyé válhat, még ha e gazdasági szereplő jóhiszeműen járt is el (lásd ebben az értelemben: fent hivatkozott De Haan-ítélet, EU:C:1999:393, 36. pont).

88 Harmadszor az iratokból kitűnik, hogy a holland vámhatóságok 2001. július 30-án végezték a felperesnél az első nyomozást, pár nappal azt követően, hogy a felperes július 19-én benyújtotta az utolsó vitatott nyilatkozatot. Márpedig, amint e hatóságok 2002. február 21-i jelentéséből kitűnik, ezek csak a felperesnél végzett ellenőrzéseket követően tudták megállapítani a szóban forgó beszedési határozatok alapját képező szabálytalanságokat.

89 Az iratokból továbbá kitűnik, hogy a holland hatóságok által a vizsgálataik során szerzett információkat továbbították a Bizottságnak, aki a maga részéről azokat továbbküldte a portugál vámhatóságoknak. Hasonlóképpen, az OLAF vizsgálata, beleértve a missziót is, amely Tajvanba utazott, a holland vámhatóságok kérelmére indult. E tényezők bizonyítják a holland vámhatóságoknak a gyanított vámmegkerülésekre tekintettel, valamint a más vámhatóságokkal és az OLAF-fal való együttműködésben végzett saját vizsgálataikon keresztüli aktív szerepét.

90 A fentiekben kifejtettekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság helyesen vélte úgy, hogy a holland vámhatóságok magatartása nem helyezte a felperest a Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzetbe.

91 Következésképpen a felperes által hivatkozott negyedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

92 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem alkalmazta tévesen a jogot a megtámadott határozatban annak megállapításával, hogy a felperes által előadott elemek egyike sem helyezheti a felperest különleges helyzetbe, és hogy következésképpen a jelen ügyben nem teljesül a Vámkódex 239. cikkében előírt két halmozott feltétel közül az első.

A megtévesztés vagy súlyos gondatlanság fennállásáról

93 A felperes által hivatkozott ötödik jogalap lényegében a Bizottság azon megállapítását vitatja, amely a felperes gondosságának az állítólagos hiányára vonatkozik, amely alapján a Bizottság megállapította, hogy nem teljesül a Vámkódex 239. cikkében előírt feltételek közül a második.

94 A végrehajtási rendelet 905. cikkének (3) bekezdéséből kitűnik, hogy a Vámkódex 239. cikkében előírt feltételek vizsgálata céljából a Bizottságnak valamennyi releváns tényezőt elemeznie kell, beleértve az érintett gazdasági szereplő magatartásához kapcsolódó tényezőket és különösen annak szakmai tapasztalatát, jóhiszeműségét és a részéről tanúsított gondosságot.

95 E tekintetben emlékeztetni kell az állandó ítélkezési gyakorlatra, amely szerint annak mérlegeléséhez, hogy fennáll-e a súlyos gondatlanság a Vámkódex 239. cikke értelmében, többek között azon rendelkezések összetettségét kell figyelembe venni, amelyek végre nem hajtása a vámtartozás létrejöttét eredményezte, valamint a szóban forgó gazdasági szereplő szakmai tapasztalatát és gondosságát (lásd: 2005. szeptember 27-i Common Market Fertilizers kontra Bizottság ítélet, T-134/03 és T-135/03, EBHT, EU:T:2005:339, 135. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

96 Ezen elvek fényében meg kell vizsgálni a Bizottság által a Vámkódex 239. cikkének a második feltételére vonatkozóan végzett elemzés során figyelembe vett tényezőket.

97 Mivel a jelen ügyben alkalmazandó normák összetettségének a Bizottság által megállapított hiányát nem vitatták, a Bizottság által a megtámadott határozatban állított másik két kritériumot kell elemezni.

98 Ami a gazdasági szereplő tapasztalatára vonatkozó kritériumot illeti, azt kell vizsgálni, hogy olyan gazdasági szereplőről van-e szó, amelynek szakmai tevékenysége elsősorban import- és exportügyletekben áll, valamint hogy az ilyen ügyletek vitelében szerzett-e már bizonyos fokú szakmai tapasztalatot (Common Market Fertilizers kontra Bizottság ítélet, fenti 95. pont, EU:T:2005:339, 140. pont).

99 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy – amint a Bizottság a megtámadott határozat 54. pontjában jelezte, anélkül hogy azt a felperes vitatta volna – ez utóbbi 1971 óta a vámkezelésben tevékeny társaság, ami őt az Unióba történő export- és importügyletekben tapasztalt gazdasági szereplővé teszi. Ebből következik, hogy a dömpingellenes vámok rendszerének sajátosságai nem lehetnek számára ismeretlenek, annál is inkább, mert a jelen ügyben alkalmazandó különös rendszer nem mutat semmiféle különleges bonyolultságot, amint azt a Bizottság a megtámadott határozatban megállapította.

100 Egyébiránt, amint a Bizottság a megtámadott határozat 54. pontjában megjegyezte, anélkül hogy azt a felperes vitatta volna, abban az időpontban, amikor ez utóbbi a szabad forgalomba bocsátás céljából tett vitatott nyilatkozatokat benyújtotta, már tett glifozátbehozatalra, beleértve a Kínából származó glifozátot is, vonatkozó nyilatkozatokat a jelen ügyben szóban forgóval megegyező ügyfél, vagyis az importőr számára. A Bizottság itt megjegyzi továbbá, hogy 1997 októberében és novemberében, nem sokkal a Kínából származó glifozátbehozatalok utáni ideiglenes dömpingellenes vámok kivetéséről szóló 1731/97 rendelet 1997. szeptember 6-i hatálybalépését követően a felperes három alkalommal tett az importőr számára nyilatkozatokat a Szingapúrból származó glifozát behozatalára vonatkozóan.

101 Következésképpen a Bizottság helyesen tekintette a felperest tapasztalt gazdasági szereplőnek a Vámkódex 239. cikkének az alkalmazása céljából.

102 Ami a felperes által tanúsítandó gondosság vizsgálatát illeti, mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a Vámkódex 62. cikkéből következik, hogy a vámhatóságoknál tett nyilatkozatoknak tartalmazniuk kell minden olyan információt és dokumentumot, amelyek azon vámeljárásra vonatkozó rendelkezések alkalmazásához szükségesek, amelyre az árukat bejelentik. Ezenkívül a végrehajtási rendelet 199. cikke, valamint annak 37. melléklete alapján a nyilatkozattevő az általa aláírt nyilatkozatnak a vámhivatalhoz való benyújtásával felelősséget vállal a nyilatkozatban szereplő adatok helyességéért és a mellékelt okmányok hitelességéért.

103 Ezenkívül az olyan közvetett képviseleti rendszerből következik, mint amelyről a Vámkódex 5. cikke rendelkezik, hogy a közvetett képviselő, amennyiben a saját nevében, de egy másik személy érdekében jár el, felelős a vámhatóságoknál általa benyújtott nyilatkozatokért.

104 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy tevékenységük természetéből adódóan a vámügynökök a behozatali vámok megfizetésén túl a vámhatóságoknak bemutatandó iratok szabályosságáért is felelősséget vállalnak (CT Control [Rotterdam] és JCT Benelux kontra Bizottság ítélet, fenti 49. pont, EU:C:1993:285, 37. pont; 2000. január 18-i Mehibas Dordtselaan kontra Bizottság ítélet, T-290/97, EBHT, EU:T:2000:8, 83. pont).

105 A jelen ügyben a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a Bizottság a következő tényezőket vette figyelembe. Először is a Bizottság a megtámadott határozat 56. és 57. pontjában megjegyezte, hogy a holland vámhatóságok a felperes helyiségeiben általuk végzett ellenőrzések során megállapították, hogy a szállítási költségekre vonatkozó azon számlákat, amelyeken kiindulási kikötőként Shanghai (Kína) volt feltüntetve, csatolták a 2000. május 8-i, június 26-i és augusztus 24-i nyilatkozatokhoz. Márpedig nem vitatott, hogy e számlák azon glifozátbehozatal során felmerülő költségekre vonatkoznak, amely a szóban forgó nyilatkozatok tárgyát képezi, és hogy azok a shanghai indulási kikötőre utalnak. E tekintetben nincs jelentősége annak, hogy a rakodási vagy helyesebben szállítási költségekről van szó, mivel azokból egyértelműen kitűnik, hogy a glifozát Shanghai kikötőjéből indult.

106 Másodszor a Bizottság a megtámadott határozat 58. pontjában megjegyezte, hogy a Kínában letelepedett társaságok által készített csomagjegyzékeket csatolták a három 2000. augusztus 22-i nyilatkozathoz. Márpedig nem vitatott, hogy e csomagjegyzékek ugyanazon glifozátküldeményeknek felelnek meg, mint amelyek e nyilatkozatok tárgyát képezik, és amelyekkel kapcsolatban a fuvarlevelek Kaohsiungot (Tajvan) jelölik meg átvételi helyként és behajózási kikötőként, továbbá amelyekre a tajvani kereskedelmi kamarák által kiállított származási bizonyítványokat szereztek. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy maga e három nyilatkozat jelöli meg Kínát az áru indulási helyeként, amit a felperes nem vitatott.

107 Harmadszor a Bizottság a megtámadott határozat 61. pontjában kiemelte magukban a származási bizonyítványokban mutatkozó inkoherenciát, amelyet Hollandiában a nemzeti eljárások során tártak fel. Ugyanis a holland vámhatóságok által készített iratokból, valamint a felperes által benyújtott vitatott származási bizonyítványok másolataiból kitűnik, hogy e bizonyítványok olyan inkoherenciákat tartalmaznak, mint a dátumok vagy a nyilvántartási számok hiánya, a különböző dátumot tartalmazó bizonyítványok esetében azonos nyilvántartási számok feltüntetése, ugyanazon bizonyítványban átírt nyilvántartási számok vagy a bélyegzővel jelzett „eredeti” kifejezés kizárólag néhány bizonyítványon való feltüntetése.

108 Végül, amint a Bizottság a megtámadott határozat 54. pontjában megjegyezte, figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a felperes a Kínából származó glifozát szabad forgalomba bocsátása céljából tett nyilatkozatokat az ezen országból származó glifozátbehozatalok utáni ideiglenes dömpingellenes vámok kivetéséről szóló 1731/97 rendelet hatálybalépését megelőzően nyújtotta be az importőr érdekében, miközben pontosan nem sokkal ezen időpontot követően az importőr megváltoztatta azt az országot, ahonnan glifozátot hozott be.

109 Így nem lehet a Bizottságnak felróni, hogy a fenti tényezőkre tekintettel megállapította, hogy egy olyan gyakorlott vámügynöknek, mint a felperesnek legalább kételyei kellett, hogy legyenek a behozott glifozát valódi eredetét illetően.

110 Egyébiránt, amennyiben a felperes – amint maga is érvel – a szóban forgó nyilatkozatokra vonatkozó számlákat és csomagjegyzékeket meg sem vizsgálta, vagy nem rendelkezett hozzáféréssel ezekhez azt megelőzően, hogy e nyilatkozatokat a vámhatóságokhoz benyújtotta volna, miközben a végrehajtási rendelet 199. cikke alapján nyilatkozattevőként felelős az ezekben szereplő adatok helyességéért, a gondossági kötelezettségének az elmulasztása annál súlyosabb. E tekintetben, amint a Bizottság

helyesen érvel, a felperes arra vonatkozó belső eljárásai, hogy eleget tegyen a nyilatkozatoknak, és elkészítse a releváns dokumentációt, valamint a csoportja társasági struktúrájának sajátosságai nem minősülhetnek olyan igazolásnak, amely lehetővé teszi számára, hogy a vámügynöki feladatok szerves részét képező kötelezettségek alól mentesüljön, és hogy annak költségeit az uniós költségvetésre terhelje.

111 Legalábbis, ha a felperes a már benyújtott nyilatkozatokra vonatkozó dokumentációt kapott, amelyekből kitűnik, hogy helytelen adatokat közöltek, különösen a behozott áru eredetét illetően, e nyilatkozatokat kijavíthatta volna, vagy intézkedéseket hozhatott volna annak elkerülése érdekében, hogy a pontatlanságok megismétlődjenek.

112 Hasonlóképpen a felperes nem hivatkozhat arra, hogy a nyilatkozatokat csak az ügyfele utasításaira és az ügyfele által részére szolgáltatott dokumentáció alapján nyújtotta be, mivel a nyilatkozatok helyességéért és hitelességéért vámügynökként egyedül ő felel. Ugyanis, amint a fenti 104. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból következik, a vámügynök a vámelengedés igazolása érdekében nem bújhat az ügyfele intézkedései mögé.

113 A felperes arra irányuló érvelését, hogy a Vámkódex 239. cikkében előírt, a súlyos gondatlanság vagy a megtévesztés hiányára vonatkozó feltételt *vis maior* fogalmával azonosnak tekintsék, figyelmen kívül kell hagyni a végrehajtási rendelet 905. cikkében előírtakra és a fenti 95. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel, amelyek az e feltétel elemzéséhez releváns tényezőket foglalják magukban.

114 Egyébiránt a felperes nem hivatkozhat azokra a megállapításokra, amelyek az amszterdami fellebbviteli bíróságot arra késztették, hogy helyezze hatályon kívül a harlemi kerületi bíróság ítéleteit. E megállapításokban ugyanis arra a következtetésekre jutnak, hogy a Bizottság feladata a végrehajtási rendelet 905. cikke alapján állást foglalni a kérelmezett vámelengedés igazolását illetően. A fellebbviteli bíróság így mondja ki, hogy az iratot továbbítani kell a Bizottságnak. Márpedig az ez utóbbi által hozott határozat jogszerűségének az értékelése a Törvényszék feladata.

115 Ebből következik, hogy a Bizottság a mérlegelési jogkörének a gyakorlásával és a jelen ügyben releváns valamennyi tényezőre tekintettel, különösen ami a szóban forgó normák összetettségének a hiányát, a felperes tapasztalatát és a felperes gondosságának a hiányát valószínűsítő körülményeket illeti, nem alkalmazta tévesen a jogot annak megállapításával, hogy a jelen ügyben nem teljesült a Vámkódex 239. cikkében előírt, a súlyos gondatlanság vagy a megtévesztés hiányára vonatkozó második feltétel.

116 Következésképpen a felperes által hivatkozott ötödik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított hatodik jogalapról

117 Hatodik jogalapjában a felperes lényegében azzal érvel, hogy a megtámadott határozatot nem indokolták kellően az általa többek között a Bizottság, a holland és a tajvani hatóságok magatartásával kapcsolatban előadott bizonyos tényezőket illetően.

118 Az ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolásnak a kérdéses aktus jellegéhez kell igazodnia, és abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie az aktust kibocsátó intézmény megfontolásainak, oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedést alátámasztó körülményeket, illetve hogy a hatáskörrel rendelkező bíróság gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (lásd: 2009. április 30-i Bizottság kontra Olaszország és Wam ítélet, C-494/06 P, EBHT, EU:C:2009:272, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

119 A jelen ügyben a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a Bizottság elemezte a felperes által azon észrevételekben előadott érvelését, amelyeket a Bizottság számára 2011. június 1-jén nyújtott be, és amelyeknek az összefoglalása a fenti 26. pontban található.

120 A Bizottság a megtámadott határozatban ugyanis elmagyarázta, hogy miért volt azon a véleményen, hogy magatartása nem helyezte a felperest különleges helyzetbe. Így utalt arra, hogy nincs olyan kötelezettsége, hogy felügyelje a bizonyítványok tajvani kereskedelmi kamarák általi kibocsátását, vagy hogy tájékoztassa a glifozátimportőröket a részéről felmerült gyanúról. A Bizottság továbbá bemutatta a holland vámhatóságokkal a glifozátbehozatalokkal kapcsolatban végzett vizsgálatok keretében történő együttműködését. A Bizottság ezenfelül véleményt mondott az amszterdami fellebbviteli bíróság észrevételeivel kapcsolatban a Bíróság ítélkezési gyakorlatát illetően.

121 A Bizottság a megtámadott határozatban azokat az okokat is bemutatta, amelyek miatt úgy vélte, hogy sem a tajvani kereskedelmi kamarák magatartása, sem a holland hatóságok magatartása nem helyezte a felperest a Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzetbe.

122 Ezenkívül a megtámadott határozatban elemezte azokat a tényezőket, amelyeket relevánsnak tartott annak megállapítása érdekében, hogy a Vámkódex 239. cikkében előírt második feltétel nem teljesült, hivatkozva többek között arra a tényre, hogy a felperes nem tanúsította a vámkezelésben hivatásosan eljáró személytől elvárt gondosságot.

123 Következésképpen a megtámadott határozat világosan tartalmazza azt az indokolást, amely miatt a Bizottság arra a megállapítására jutott, hogy a felperes nem volt a Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzetben, és hogy nem teljesült az e cikkben előírt, az érintett súlyos gondatlansága vagy a részéről felmerülő megtévesztés hiányára vonatkozó feltétel.

124 Ebből következik, hogy a felperes által hivatkozott hatodik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

125 Következésképpen a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

126 A Törvényszék eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Schenker Customs Agency BV-t kötelezi a saját költségei, valamint az Európai Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. április 16-i nyilvános ülésen.

Aláírások